

Příběhy fotografií

Josef Louda se po delší životní anabázi, dálkovém studiu na Filozofické fakultě UK i rozmanitých zaměstnáních (naposledy Public Relation v televizi NOVA), rozhodl definitivně věnovat fotografii a publicistice.

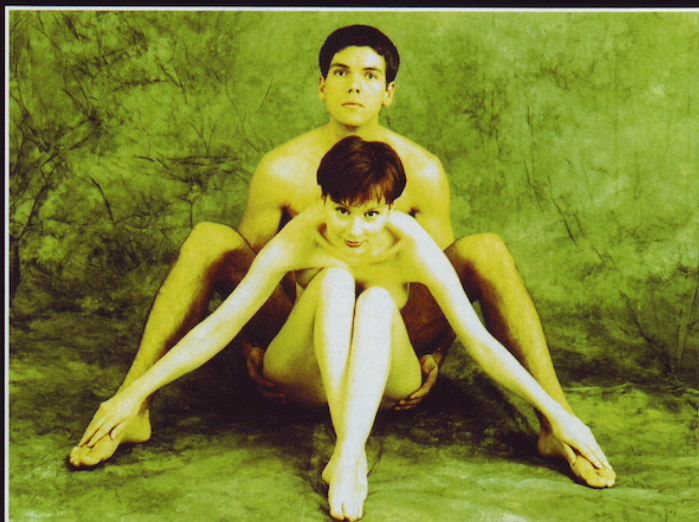
Zájem o celebrity z kulturního dění mu zajišťuje pozornost společenských časopisů, zájem o život okolo sebe úspěchy ve fotografických soutěžích. V závěru roku 2002 otevřel v plzeňské Galerii Esprit retrospektivní výstavu svých snímků s názvem Je to tam! Její repríza proběhne v Kongresovém centru v Praze 5. – 12. 2. 2003.

Dovede upoutat nejen fotoaparátem, ale i vtipnými historkami z fotografování. Příběhy a fotografie tvoří unikátní celek. Zaujme osobitým přístupem ke světu, schopností ho analyzovat a zároveň nebrat úplně vážně.

MONIKA A JIRKA – NOVOMANŽELSKÝ PÁR

Volala mi známá, jestli bych ve svém ateliéru nevyfotil její přátele v jejich svatební den. Proč ne? – řekl jsem. „Oni se ale chtějí vyfotit jako akt...!“ Stalo se.

MIMINKO V HNÍZDĚ

Televizní moderátorku počasí, jinak herečku a zpěvačku Hudebního divadla v Karlíně Michaelu Dolinovou, fotografuji od chvíle, kdy jsme se pracovní potkávali v NOVĚ. Fotografoval jsem ji těhotnou, následně i v porodnici, kdy se jí narodila dcera Terežka. Když pak byla těhotná podruhé, přemýšleli jsme, jak zopakovat stejné téma jinak. Poslouchala nás tehdy již tříapůlletá Terežka, která se náhle zeptala: „A maminko, jak vypadá to miminko v bříšku, co chcete fotit?“

Zajásal jsem. Terežka nás inspirovala. I přizval jsem k focení svého kamaráda, akademického malíře Vladimíra Valentu, který Michaele na její těhotné bříško namaloval miminko v hnízdě. Tato fotografie pak byla nejen na titulu TV magazínu, ale převzaly ji i jiné časopisy. Dokonce si ji prý vyvěšovali na svých nástěnkách v porodnicích.

PŘESTŘÍŽENÍ PÁSKY – takových událostí do roka bezpočtu. Jenomže takhle se stala 4. února 1994. Na mediálním trhu vyšla nová hvězda – TV NOVA a její GŘ Vladimír Železný. Byl jsem příliš bezvýznamný, než abych se mohl pochlubit tím, že ten pán mě zřejmě neměl v lásce. To jsem se však mohl jen domnívat, kdyby to ovšem s tímto snímkem bezprostředně nesouviselo. Toho dne a roku NOVA zahajovala své vysílání – sláva převeliká. Malý velký muž stál na vyvýšeném prahu pootvřených dveří zpravodajského sálu. Před ním se tísnily desítky novinářů a fotografů. Mezi nimi i já, coby domácí zaměstnanec public relations. Když mě spatřil s fotoaparátem na krku, ukázal na mě prstem a řekl rezolutně: „Vy ne!“ A spěšně vešel do news roomu. Zůstal jsem na chodbě sám se svým pocitem nepatřičnosti. Uvnitř se odehrávala historická událost – Vladimír Železný stiskem tlačítka spustil do té doby u nás nevídaný televizní kanál. A já přitom nebyl. Ze zaplněného news roomu se dalo vyjít pouze zadními dveřmi, a to měl generální v úmyslu. Tím se opět ocitl na chodbě, kde byl na něho přichystán akt neméně okázalý – přestřížení pásky. Ale ouha, všichni fotografové byli za jeho zády. Nastavil jsem rychlospoušť a ve chvíli slavnostního okamžiku jsem už jen zmáčkł – tři záběry za sekundu. Slyšel jsem zoufalý hlas dvorní fotografky NOVY, která na mě úpěnlivě volá: „Máš to?!“ Asi by byla bývala nebyla pochválena, že takovýto historický okamžik propásla. Toto je tedy jedna ze série fotografií přestřížení pásky samotným Vladimírem Železným. Bylo rozhodnuto, že fotografie musí viset na panelu slávy. Žel, Železného výraz na tomto záběru vyvolával spíše potutelné úsměvy. Začalo se mu říkat Sluníčko jasné. Fotografie musela být vyměněna za jinou, s důstojnějším výrazem. Vy ale vidíte tu původní.

konfrontace

PŘIČICHNUTÍ

Tak jsem nazval tento snímek černošky se psem. Z tramvaje jsem zahlédl asexuální stvoření – ani žena, ani muž. Vyholená hlava, jen oblečení identifikovalo ženu. Jak jsem vzápětí zjistil, kvůli ní jsem totiž z tramvaje vystoupil, jednalo se dokonce o ženu velmi půvabnou. Z kusé, spíše fonetické znalosti několika anglických slov, jsem pochopil, že právě dokončila studia žurnalistiky a do Prahy přijela z USA. Ona zase z mé gestikulace správně vyrozuměla, že se nemůžeme rozejít, dokud ji nevyfotografuji. Což jsem demonstroval všudypřítomnou fotobrašnou. Pár snímků jsme udělali hned u žižkovské televizní věže a ateliérové focení jsme si domluvili hned na druhý den. Protože jsem ateliér nevládnul, poprosil jsem svého dobrého známého Jadran Šetlíka o pronájem. Souhlasil a já začal vymýšlet scénu. K černošce jsem si vypůjčil něco z garderoby módní návrhářky Ivany Follové. Jako nevhodnější se mi k ní zdály šaty z bílé příze. Volba byla jasná, černobílý film. Před objektivem se chovala, jako kdyby to byla její vlastní profese. Náhle přiběhl Jadranův šarpej a přičichl k mé přikleknuvší modelce. Pouhý zlomek vteřiny – Je to tam! Když jsme si pak společně prohlíželi vzniklé fotografie, tahle byla označena za bezkonkureční. Bylo vidět, že i Jadran Šetlík by býval rád zachytil tento okamžik – navíc se svým vlastním psem! Fotografie sklízela uznání všude, kde se objevila. Mám z ní radost, až na to, že Jadran mi od té doby už svůj ateliér nepůjčuje.

Foto a texty Josef Louda
www.fotomotiv.cz

KLÁRA SARANČE

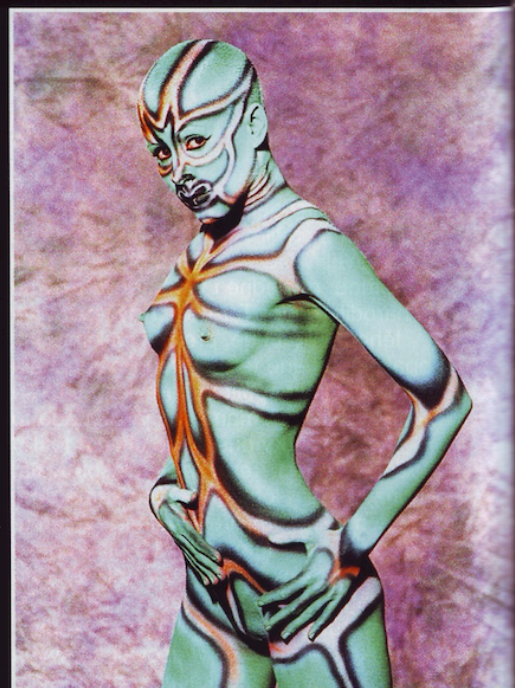
(spolupráce www.davidsestak.cz)

Jednou jsem potkal na ulici dívku exotického zjevu. Osmělil jsem se a oslovil ji: „Chtěl bych vás fotografovat.“ A abych nevypadal jako hochštapler, dal jsem jí svou vizitku s tím, aby se nejprve podívala na moje webové stránky. Po čase se mi ozvala: „Chtěla bych to zkusit.“ Během focení jsem zjistil, že se jedná o zkušenou fotomodelku, a tak jsme se dohodli, že ke spolupráci přizveme Davida Šestáka, který je podle mého názoru naším nejlepším bodypaintrem. Jenom barva použitá na Klářino obnažené tělo přišla asi na čtyři tisíce korun. Vznikla série fotografií na téma Klára Saranče.

ROZBRATŘENÍ BRATŘI

Je jen málo fotografií, kde na jedné jsou spolu dvojčata – bratři Saudkové. Je o nich totiž známo, že se navzájem nikterak nevyhledávají. Protože mě však s oběma bratry pojí letité přátelství, přemýšlel jsem, jak tyto dva vynikající umělce dát dohromady. Vymyslel jsem si téma pro ně charakteristické – Rozbratření bratři. Za tímto účelem jsem zakoupil repliky soubojových pistolí a oba přesvědčil ke společnému fotografování. K tomuto snímku jsem pak připsal – Kluci, kruci, neblbněte!

JAN SAUDEK – RYTÍŘ UMĚNÍ

Fotografie vznikla v žižkovském ateliéru ve světě nejuznávanějšího českého fotografa Jana Saudka. Při úvahách o stylizaci scény mi Mistr s pochopením sobě vlastním nabídl, že by na sobě měl červený kabátec a v ruce držel meč. Byl jsem tomu rád, protože můj záměr byl ukázat jej coby opravdového nositele francouzského Řádu rytíře umění a písemnictví. Kde jinde než před saudkovskou zdí. Na fotografii, která takto vznikla, je to zkrátka ON - za poněkud teatrální pózou s výrazem tvrdého chlapa citlivá duše. Nermalou měrou k tomu přispěla přátelská atmosféra, nasvícení, a jak už to u fotografie bývá, kus šťastné náhody. Výsledná fotografie měla úspěch i u poroty soutěže Praha fotografická, kde získala v kategorii Lidé v Praze první cenu. Jeden novinář se pak dopustil poněkud uštěpačné poznámky, že v okamžiku, kdy mě Saudek pustil do své „kuchyně“, mohu své fotky vydávat za jeho. I v nadsázce nesmysl, ale trochu jedu vstříknuto bylo.

Jana Saudka si nad jiné vážím a jsem hrdý i na to, že se mohu považovat za jeho doživotního propagátora. Co jsem však nepochopil, je fakt, že téměř navlas stejně aranžovanou fotografií s ním později nafotili i dva další fotografové, a to jeden pro Penthaus, druhý pro Mladou frontu Dnes. S jejich uměním se nechci srovnávat, ale myslím že, renomovaní fotografové to neměli zapotřebí. Kdyby jejich Saudkové – rytíři s mečem – byli lepší, smekl bych, avšak tímto epigonstvím nejvíce utrpělo samo rytířství.

JEDNA Z NÁS I.

Snímek, který také v soutěži Praha fotografická získal první cenu. Nazval jsem jej Jedna z nás, protože všichni jsme obětmi vršení nepotřebných věcí. Tuhle podivínskou bábrli jsem zachytil v noční Jindřišské ulici. Samotný flešovaný záběr měl však dramatický průběh. Protagonistka po mě vzápětí hodila kanystr a jala se mě za hlasitých nadávek pronásledovat až na Václavské náměstí. Teprve když jsem vykřikl: „Kradou vám kočárek!“ zabrzdila. Fotografie se ocitla v novinách a k mému údivu se zřejmě dostala i k jejím očím. Jednoho dne zazvonil telefon: „Tak kolikpak jsi vydělal na mém hrbu?“ ozval se její hlas na druhé straně aparátu. Když jsem ji ujistil, že se jednalo o čestnou, nefinanční cenu, řekla už o poznání mírnějším tónem: „Ale já na tobě přece jenom něco chci. Uděláš tu fotografii velkou a až umřu, tak mi ji dáš do rakve.“

JEDNA Z NÁS II.

Po roce jsem se dostal do New Yorku. Jdu ulicí, a koho nevidím – podobnou bábrli stejné profese. Měl jsem nasazené rybí oko, ale nemohl jsem jinak. Vznikla tato druhá fotografie na stejné téma, a tak jsem ji nazval Jedna z nás II. Rozdíl životní úrovně v Americe a u nás je z obou snímků patrný na první pohled. Ta newyorská má harampádí víc, proto také kočárky dva, a jak vidno, i technické provedení je dokonalejší.

LACHTAN - tak tomu říkám fotka z úleku. Pořízení záběru se mi poštěstilo v americkém Orlando.

Opřený o zábradlí obřího mořského akvária, s fotoaparátom na krku, ani ne s hledáčkem u oka. Vtom se z hladiny pode mnou vynořil lachtan, div mi nedrcnul do objektivu a... zavřískal!

Úlek byl takový, že jsem bezděky zmáčkł spoušť! Přestože jsem následně na lachtany naexponoval několik filmů, žádný snímek se tomuhle nevyrovnal.

Praktický příklad potvrzující teorii o potřebné náhodě ve fotografii.

A pak – být na správném místě ve správný čas. Snímek lachtana se stal fotografií léta 1995 a měl takový komerční úspěch, že mi vrátil náklady na cestu do země jeho vzniku.

POSLEDNÍ DOUTNÍK PHILIPA NOIRETA

Při natáčení česko-francouzského filmu Příliš hlučná samota jsem se díky přátelství s Bohumilem Hrabalem a režisérkou Věrou Caisovou dostal do společnosti slavného Philipa Noireta, který v něm hrál hlavní postavu Hanti. O pauzách jsem s ním mohl dělat nejen rozhovor pro jeden magazín, ale i ho fotografovat. Po závěrečné klapce se francouzský herec první velikosti, jinak náruživý kuřák doutníků, rozhodl zanechat kouření.

